

Han havde tænkt paa, sagde han, at Egnen savnede et tids-svarende Alderdomsasyll, og det var nu hans Mening at oprette et saadant og give det Plads her paa Favsingholm i den tidligere Godsforvalterbolig, som stod tom. Den praktiske Ledelse af Hjemmet skulde forestaaes af hans Inspektør i Forening med en Økonom. Men han mente, at Offenligheden havde en Ret til at kontrollere en saadan Stiftelse, ligesom det jo ogsaa maatte være betroede Folk fra Egnen, som tog Bestemmelse om, hvem der skulde optages i den.

„Det er navnlig i den Henseende, jeg haaber at kunne gøre Regning paa Deres Bistand, Pastor Vestrup. Der sidder jo rundt om saa mange gamle Stakler, som er ret hjælpeløse, og De kender dem sikkert bedre end de fleste. Jeg tænker paa saadanne Folk som Kæppe-Jørgen og den lamme Sidsel Øvre, som jeg begge kan huske fra Barn. Selv forbeholder jeg mig foreløbig kun een Plads — men rigtignok en Æresplads — til Barbara nemlig, min trofaste Plejerske.“

Mads Vestrup havde i Begyndelsen hørt paa ham med sin mest forbavsede Maaben. Han tog sig dog hurtig i sin Overraskelse og sad nu med tillukket Mine og strøg sig om Hagen med denne ulidelige Lyd af Sandpapir.

„De agter med andre Ord at forlade Favsingholm for bestandig?“ sagde han, da Torben sluttede.

„Nej, det har jeg ikke sagt. Men Lægerne vil have mig til et sydligere Klima . . . til Italien rimeligvis. Allerede om nogle Maaneder mener Professor Hagen, jeg kan rejse. Det lyder jo for mig som et Eventyr, at jeg virkelig skal gense det vidunderlige Land . . . skal sidde og sole mig ved Middelhavet og maaske gøre Hjemreisen over Paris. Det havde jeg unægtelig ikke drømt om.“

„De maa altsaa være ganske sikker paa, at Professor Hagen ikke har lovet Dem mere, end han kan staa ved,“ sagde Mads Vestrup og skævede ud til Siden med det hvide ud af Øjnene som en nikket Tyr.

Hans Tone faldt Torben for Brystet; men for ikke igen at